

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

De Baptismo Infantium, qui nascuntur ab Infidelibus, parag. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

Iurè Baptismum differre posse, nonnulli docent, dum rationabilis causa subest: nec imminet mortis periculum *ut hic semper* supponimus, nec fortè in ea Diœcesi ad sit peculiare præceptum.

à Ochag.
qu. 18.

b Bar. Led.
diff. 14.

quem se-
quitur Le-
and. de

bapt. q. 14.

c Pet. Led.
c. 7. de bap.

d S. Th. qu.
66. art. 15.

ad 4. ibi
commen-

tatores.

Suar. de
Sacra. d.

23. sec. 3.

Castrop. de
bap. d. un.

p. 9. à nu.
14.

G. Hur-
rad. de bap.

d. 2. diff. 6.

e Supra c. 1
§. 5. à n. 33

f Lib. 1. in
Decal. c. 3.

§. 7. V. Ba-
ptismus.

g C. 2. de
conver.

Infidel.
h Val. d. 4.

qu. 3 p. 3.
vers.

Quarto
dico.

Ochagavia a differri posse ait, ad arbitrium prudentis, cum non sit definitum ab Ecclesia, quo die sit conferendus: cavendum tamen esse, ne nimium sine causa differatur.

Bartholomæus b de Ledesma ait, posse differri in diem octavum, immo usque ad decimum, vel duodecimum. Petrus de Ledesma c cenlet quindecim, aut viginti dies differre esse nimis, atque adeo mortale, sine urgenti d causa.

Ex his placitis elige tibi, quod probabilius in circumstantiis, in quibus casus occurrerit, apparebit.

3. Ad subjectum Baptismi pertinet, an Multi validè, & licitè simul, id est, per unicam formam, (posito, quod singuli abluuntur) baptizentur, vel unus à multis: sed quia hi sunt casus rarè praxis, videantur apud d Doctores: nobis sufficiant, quæ de his diximus supra.

Præterea, qua ratione sint baptizandi, quando duo Gemelli ita juncti nascuntur; ut non appareat, sitne una, an duæ personæ, vel quando non apparet, vitamne habeat proles, an sit monstrum, alibi f diximus,

§. II.

De Baptismo Infantium, natorum ab Infidelibus.

1. Regula generalis. Licet nequeant, utroque parente refragante, Infantes Infidelium baptizari, ut mox dicemus num. 8. baptizari tamen possunt, altero ex parentibus consentiente, etiam si hæc sit Mater. Debet tamen tunc puer tradi curæ Parentis consentientis.

Hæc regula colligitur ex jure g & fulcitur ratione, quia Religionis, & Filii bonum præferenda sunt Juri, quo Pater potitur in Filium. Et certè Gregor. XIII. ut refert Valentia h decrevit aliquid fortasse difficilius, id est, ut baptizaretur Puer, quem Avus paternus volebat baptizari, invita Matre Judæa.

2. Hinc primo possunt baptizari Infantes, qui longissimè ab sunt à parentibus Infidelibus, & amplius ad eos transmitti non possunt. Ita i Scotus, & k Caetanus.

3. Hinc Secundo, non licet baptizare Infantes in vitis Tutoribus Infidelibus, quando illi sunt parentibus orbati, quia ex jure naturali Tutores succedunt Patri, quando eos Pater constituit, sicuti eidem Patri, ex eodem Jure succedit Avus.

4. Quando autem Tutores Jure civili sunt constituti, iidemque subjecti sunt Principi Christiano, possunt prædicti Infantes baptizari, etiam Tutoribus hujusmodi in vitis, quia tunc Princeps potest privare potestate illos Tutores, eamque sibi assumere, vel alteri Tutori Christiano dare, & consequenter Infantem baptizare. Curare tamen tunc Princeps debet, ut puer ab Infidelibus separaretur, ne periculum subeat deserendi fidem, ut notat l Hurtadus.

5. Hinc Tertio, Infantes Filii Hæreticorum m possunt, in vitis parentibus, baptizari, quia eorum parentes, utpote per Baptismum subditi Ecclesiæ, possunt cogi ad servanda omnia præcepta Naturalia, Divina, & Ecclesiastica, quare cogi possunt ad servandum præceptum hoc de Baptismo: Si tamen ad sit periculum subversionis, debebunt ab illis a- velli Filii.

6. Si unus tantum ex dictis Hæreticis parentibus sit baptizatus, idem dic, quia in hoc satis est, si alteruter ex parentibus sit subditus Ecclesiæ, positque ab illa cogi.

7. Sed quid agendum, si ejusmodi Infans non possit à parentibus Hæreticis separari?

Respondit Suarez n tunc non esse baptizandum, ne scilicet grave damnum potius Infans suscipiat à parentum consortio, quam emolumentum à Baptismo. At Layman o putat baptizandum esse, quia dictum periculum incertum est: nam fortasse puer morietur ante usum rationis; & quando erit ætate grandior, facilius revocabitur ab infidelitate, cum primum sciet se Sacro Baptismate consignatum. Utriusque probabiliter ratiocinari, merito pronunciat p Leander.

8. Hinc Quarto, Infantes parentum Infidelium, qui parentes sui juris sint, nec ullo modo subjecti Principibus Christianis, non possunt, parentibus utrisque in vitis, baptiza-

i Scotus in
4. dist. 5. q.
un. art. 10
k Caet. 3.
p. qu. 68.
art. 10.

l G. Hur-
rad. l. mox
citandum.
m G. Hur-
rad. d. 3. de
Bap. diff. 4.
Castrop. de
Bap. d. un.
p. 5. n. 9.

n Suar.
apud Ca-
str. mox
citandum.
o Laym.
quem ci-
tat, sequi-
turque
Castro. de
Bap. d. un.
p. 9. nu. 10
p Leand. d.
c. Bap. d. 5.
qu. 8.

ri. Ita

a *Suar. de Sac. d. 2 §. 3. in- initio.* *G. Hur- tad. de Bap. d. 3. diff. 4. in- initio.* *C. Mayo- res de Bap. C. Ludau, eodem.* *G. Hur- tad. de Bap. d. 4. V. observan- dam, ci- tans Vasq. C. Co- ninck. d. un. de Bap. p. 6. n. 16.* *e Durand. C. Vasq. quos cit. G. Hur- tad. l. c. diff. 5.*

ii. Ita Suarez a dicens nullum Theologum se invenisse, qui contrarium doceret, cujus dicti ratio illa nobis sufficiat, quod nunquam id consuevit fieri ab Ecclesia, immò in Sacris Canonibus prohibuit, ne, parentibus invitis, baptizarentur Infantes Infidelium, solum civiliter subsectorum Ecclesie.

9. Excipio, e si quando infans prævidetur moriturus, tunc enim non est morale periculum, quod parentes eum revocent à fide, nec aliud sequitur incommodum, si cautè, ut supponimus, Baptismus ipsi, parentibus nolentibus, conferatur. Addit autem Castropad. laus, d in extrema vicinæ mortis necessitate, etiam si timeas à Patre agrè id ferendum, & Filium Sacrilegiis, & falsitatibus, si fortè viderit, contaminandum, adhuc posse te, illum baptizare; nam si poteris, illum separabis à Patre, si non poteris, ipsi Patri imputabuntur ea sacrilegia, non tibi, qui ab illa necessitate Baptismatis excusaris.

10. Dixi autem modo (nullo modo sub- jecti) & Sacri Canones dixerunt, (solum civiliter subsectorum Ecclesie.) Nam, si parentes sunt Mancipia, seu verè servi Christianorum, potest Dominus baptizare eorum infantes Filios, invitis parentibus, siquidem servi magis sub cura Domini sunt, quam sub cura Parentum.

11. Addunt aliqui, Principes Christianos posse baptizare Infantes Turcarum, quamvis nondum Mancipia, etiam parentibus repugnantibus, quia sicuti adversus illos; dicti Principes justum bellum gerere, eosdemque occidere, propriisque bonis spoliare possunt, ita, & eorumdem filios ab ipsis avellere, ut certè post Baptismum facere oportebit, eosque in Fidei Mysteriis instruere. Rectè igitur Doctores citati rejiciunt f Sotum dicentem, non licere Domino eo solo sine separate parvulum à Patre, ut ille baptizetur.

12. Denique bene advertit hic g Vasq; Judæos, in Terris Christianorum degentes non esse servos, sed concives: quare cum eorum Infantibus non erit agendum, nisi eo modo, quo diximus numero 8. cum civiliter subsecris.

13. Sed adhuc inquires, In casibus prædictis, in quibus possunt Domini baptizare prædictos Infantes, obligantur ne?

Respondeo. Ita profectò per se loquendo, sic dictante Charitate, seu Misericordia.

14. Dico tamen (per se,) excipere enim debemus casum, quo quis excusaretur ab aliquo gravi incommodo, quod ex ejusmodi Baptismate conferendo sequeretur, judicio prudentis Theologi expendendum.

15. Superfunt duæ practicæ difficultates, licet minus frequentes, enodandæ.

Quæri enim Primò potest, An, si dubitetur de usu rationis pueri, ipse autem Baptismum deponat, invito utroque Parente, An inquam baptizari licitè possit?

Respondeo, me de hac difficultate alibi h plene dixisse.

16. Quæri Secundo potest de eo casu, qui superioribus annis agnatus est Melitæ in nobilissimo Militum Hierosolymitarum concilio.

Inter divitem, & pinguem prædam, qua semel prædictorum Militum Thremes potitæ sunt, dum strenuè, ut solent, præstantes, ingens Turcarum Navigium expugnarent, adfuit Infans à mammis, adhuc Nutricis pendens, Regio genere, ut dicebatur, enatus. Pater ergo, qui certè locupletissimus instructus erat divitis, ut infortunii nuncium accepit, per fidos Legatos Magnum memorati Ordinis Magistrum, oblato ingenti in redemptionem pretio, exoravit, ut Infantem filium suum Unigenitum, ut dicebat, remitteret ad Patriam. Nam propter ea quæsivum fuit, an licitè potuisset Infans ad Patrem infidelem remitti, cum certo ipsius animæ irreparabili detrimento? Potuisset enim non remitti, jam ex se patet.

17. Respondeo; Si mihi hæc quæstio proposita fuisset, affirmassem, esse probabile, licitè potuisse remitti, (nam quid tunc dictum à Theologis fuerit, profus ignoro,) quia puto esse probabile, Christianos posse licitè reddere Infantes non baptizatos, accepto pretio à parentibus oblato.

Primò propter majorem libertatem, & honorem Religionis nostræ, & Baptismi reverentiam.

Secundo, quia videretur Ecclesia uti mediis ferè violentis, & valde extrinsecis ad fidem propagandam.

Tertiò efficacius, quia Infideles etiam retinerent infantes Christianos captivos, si ipsis negari suos Infantes, præsertim adeo ab iisdem expetitos, experirentur.

Quartò, quia Dominus subiret onus illos

alendi, & educandi, nec eos vendere regulariter posset, quo pacto essent magno sumptui, & labori iis, qui in illos dominium habent: Charitas verò non videtur cum tanto incommodo, & onere obligare, dum Infans non est in extrema necessitate, hoc est, in articulo mortis constitutus. Quòd si in hoc, ii, qui remittunt, videantur cooperari cum peccato Infidelium Parentum, tamen excusantur, quia ex una parte vendere, seu restituere Parenti filium, non est res intrinsecè mala; & ex alia, satis prædicta incommoda vendentem excusant, & sic mala sequentia merito solis parentibus Infidelibus imputantur.

a Suar. a. pud Bona. mox citandum.

b Suar. Henric. Vasq. alii que quos citat, sequiturque Bona. d. 2. de bapt. q. 2. p. 6. nu. 14. c. G. Hurad. d. 3. de bapt. diff. 5. vers. ita tamen.

13. Quæ dixi, ex Suario b didici, aliisque. Cæterum non videtur huic sententiæ e Hurtadus assentiri: absolute enim edicere, ex Misericordia teneri Dominos, ad non restituendos Infantes Parentibus Infidelibus.

19. Post hæc scripta incidi in d Castropalaum, qui sic habet. Præterea Consuetudine introductum est, sæpè parvulos Saracenorum, immò Hæreticorum, captivos vendi, & restitui Parentibus, nullo collato Baptismo, ne ab ipsis Catholicorum filii decineantur, cum gravi Apostasiæ periculo.

§. III.

De Baptismo Adultorum. Vbi de obligatione, quam habet Adultus baptizandus, sciendi Mystera & Præcepta Fidei.

1. CUM Adultus in Religionis electione sit maxime sui juris, posse, immò, & debere, quibuscunque contradicentibus, baptizari, nimis est certum; Solum igitur hic agamus de dispositione, quam ad Baptismum afferre debet: quæ certè quatuor importat.

Primò, intentionem suscipiendi hoc Sacramentum.

Secundò actum saltem Attritionis, quo à se removeat obicem peccati.

Tertiò, cognitionem Mysteriorum Fidei.

Quartò, similem cognitionem Præceptorum, ab ipso deinceps servandorum.

Quoniam verò de primis duobus alibi dictum est satis libro 1. de Sacramento in genere, nunc breviter de Tertiò, & Quartò aliquid delibemus.

2. Quoad Tertium ergo. Extra mortis articulum esset mortale, Adultum aliquem baptizare, vel se sinere baptizari, nisi pro sua capacitate cognitionem habeat Mysteriorum Fidei; nam ea debet credere, juxta illud Matth. 11. Qui crediderit, & baptizatus fuerit, salvus erit. At credi non potest id, quod nescitur.

3. Ea verò, quorum cognitio necessaria est, sunt, Quod Deus sit unus, & Trinus, Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus. Quod idem Filius Dei, ut nos salvaret factus sit homo, mortem sit passus, resurrexerit, vivatque nunc gloriosus in Cælo, venturusque sit in Mundi fine, præmium æternum, hoc est, beatam vitam Bonis, & Fidelibus redditurus, æternam pœnam Malis: ad quam beatam vitam pervenire non possumus, sine fide, & absque observantia præceptorum Christi. Quæ omnia debet Adultus credere, tanquam à Deo, qui fallere, nec falli potest, revelata. Debet item credere per baptismum se obtenturum gratiam, & amicitiam Dei: ut nimirum sciens, & prudens, se saltem ad attritionem disponat, illamque velit. Rectè autem nota Quintadavennas e in intentione Baptismum suscipiendi involvi hoc ultimum; intentio enim suscipiendi Baptismum nulla esset, si de bapt. sin. Baptismi effectus, id est, amicitia seu reconciliatio cum Deo nullo modo cognoscere-tur.

4. Quoad Quartum. Quia quilibet tenetur scire obligationes sui status, & professionis, ideo debet baptizandus, tum præceptorum Decalogi, tum Ecclesiæ, saltem in genere, cognitionem habere. Quare qui extra necessitatem baptizat Adultum sine horum instructione, peccat mortaliter, ut fuse docet Sanchez. f

5. Quamvis autem tantummodò prædicta sint pro suscipiendo baptismo necessaria, tamen urgeat instructor, ut Baptizandus sciat alia Mystera, sciatque Symbolum Apostolicum, Orationem Dominicalem, Salutationemque Angelicam, & decem præcepta, aliaque, quæ de præcepto scienda sunt à Fidelibus, quæque enumerat ibidem Sanchez, & nos breviter collegimus libro 2. in Decal. c. 1. §. 1. Nam post susceptum Baptismum facile negligi deinde solet horum notitia.

6. Dixi nu. 2. & 4. Extra necessitatem, mortisque periculum: in necessitate enim, sine prædicto-

c Quint. si de bapt. sin. gul. 2. §. n. 4.

f Sanc. lib. 2. in Decal. c. 3. n. 24. sine.